

TIMOTHEÛS

Hoofdredacteur: J. N. VOORHOEVE Redacteur: J. H. VAN RIESSEN

GEEF MIJ UW HART

Er wordt in onze dagen veel van ons allen gevraagd. Ons geld. Onze steun. Onze werkkraft.

Maar er is iets, dat God boven alles van ons vraagt; juist nu, en waarvan, wil het waarde voor God hebben, al het genoemde een uitvloeisel moet zijn.

God komt tot ons met Zijn vriendelijke, maar tegelijk dringende bede: „Geef Mij uw hart.” Het hart aan iets geven is het meeste en het beste, wat we geven kunnen. Het is eigenlijk ons leven geven, onszelf geven. En zie, dat nu vraagt God van ons. Hij vraagt ons heelemaal.

„Uit ons hart,” zegt de Spreukendichter, „zijn de uitgangen des levens.” Met ons hart hebben we lief, geven we vertrouwen.

En nu wil God die liefde van ons hebben, dat vertrouwen. „Ik heb lief, die Mij liefhebben.” „Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid.”

Ik bid God, dat ieder lezer of lezeres van ons Blad zich bewust moge worden, dat God tot een elk van ons met de vraag komt: „Geef Mij uw hart.” Ik weet het wel, dat het hart van den mensch verdorven is; dat er booze dingen uit voortkomen; dat het arglistig is, meer dan eenig ding. Maar ik weet óók, dat God, die het hart doorgrondt, vol liefde Zich tot ons wendt met Zijn ernstig gemeente vraag: „Geef Mij uw hart.”

Immers, Hij wil Zijn eigen liefde in onze harten uitstorten door den Heiligen Geest. Hij wil onze harten reinigen van het kwaad geweten, door ze te besprengen met het bloed van Christus.

Van Gods zijde is alles ten goede gereed gemaakt. Het verlossingswerk is volbracht. Christus is voor ons gestorven en opgewekt. God heeft Zijn liefde jegens ons hierin bevestigd, dat Christus voor ons stierf, toen wij, menschen, nog met ons zondig hart onze eigen wegen gingen.

Maar nu kan Hij dan ook met dien vollen eisch tot ons komen en zeggen: „Mijn zoon, geef Mij uw hart! Redeneer niet langer, geef Mij uw liefde, uzelf; geloof met uw hart, dat Ik Jezus, die voor u stierf, heb opgewekt, en — gij zult zalig worden.” Met het hart roept men den Heer aan, en éénzelfde Heer van allen is rijk over allen, die Hem aanroepen; en een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal behouden worden.

Ook voor allen, die reeds met het hart hebben geloofd, geldt hetzelfde beginsel. Ook tot dezulken komt God met Zijn vriendelijke vraag: „Mijn zoon, geef Mij uw hart. Laat

alles, wat gij doet en geeft, met uw hart geschieden. Steun niet op uw verstand, maar vertrouw op God met uw gansche hart. Schrijf den wil van God op de tafel van uw hart en bewaar Zijn geboden met uw hart.

Nader niet alleen in volle verzekerdheid des geloofs, maar ook met een waarachtig hart.

God is niet met minder tevreden, dan met uw hart.

Maar dit is dan ook iets, dat we allen zonder onderscheid geven kunnen. Het gaat niet om onze kennis en om inzicht, hoe goed het is, dat die vermeerderen. Het is God te doen om onszelf, om onze toewijding, om onze trouw.

J. N. V.

Eeuwig God, almachtig Heer,
Wien ik alles, alles danke,
Wien de gansche aard' ter eer
Groeit en bloeit in kleur en klanke;
Levensoorsprong, Liefdebron,
Waar ik daaglijks mij aan lave, —
Ik, een nietig menschenkind,
Bracht zoo gaarne U óók een gave:
Iets waarmee 'k U vreugde breng,
Dat ik U als offer pleng.

Wonderteeder klinkt Zijn woord:
„Geef, mijn zoon, geef Mij uw harte.”
Heb ik waarlijk wél gehoord?
Dat, wat vaak Uw liefde tartte,
Heer, *mijn* hart? dat, ongeduldig,
Zonder rust of evenwicht,
Zwak, onrein, en ach! zoo schuldig,
Telkens weer voor 't kwade zwicht? . . .
Wilt Gij, Heerscher van 't heelal!
Dat 'k mijn *hart* U geven zal?

„Geef uw *hart* aan Mij, Mijn zoon!
Meer dan pracht en tooi der tijden
Is uw *hart* Mij waard, — ter woon!”

— — — — —
Neem mijn hart, ik wil 't U wijden,
Heilig het, dat rein en schoon
't U ontvange, — en U ter eere
Lied'ren stijgen tot Uw troon,
U in wederliefde, Heere!
Voor U kloppend, tot mijn dood,
Maak' mijn hart Uw liefde groot!

E. V.-v. O.